

Nr 448

Av herrar **Norling** och **Öhman**, om *uppflyttning av dyrortssystemets nuvarande lägsta ortsgrupp.*

Riksdagen har tidigare vid åtskilliga tillfällen diskuterat dyrortsgrupperingen, och en stark mening har därvid varit rådande om att hela dyrortsgrupperingen borde avskaffas.

En statlig utredning framlade förslag om att lägsta dyrortsgruppen skulle slopas, och 1953 beslöt också riksdagen härom. Detta beslut innebar att ortsgrupperna minskade från fem till fyra och att grupp två blev lägsta dyrortsgrupp.

Spännvidden mellan högsta och lägsta dyrortsgrupp kom därigenom såväl i skatte- som lönehänseende att minska från 16 till 12 procent.

Den prisutveckling på förnödenhetsvaror, som under senaste åren skett på alla områden, såväl på livsmedels- som bostadskostnader, har medverkat till att landets alla delar närmar sig mer och mer i prishänseende. Då emellertid lönesättningen fortfarande sker efter nuvarande dyrortsgruppering kommer kompensationen för de inträffade prishöjningarna att träffa löntagarna ojämnt och ur rättvisesynpunkt ofta felaktigt. Samma sak gäller vid skatteavdragen. I ortsgrupp II är det statliga skatteavdraget för makar 3 520 kronor och för ensamstående 1 760 kronor, medan i ortsgrupp V samma avdrag är respektive 4 000 och 2 000 kronor. Likartat är förhållandet med de kommunala avdragen.

En fortsatt strävan att minska spännvidden mellan ortsgrupperna måste därför påskyndas. Om nuvarande dyrortsgrupp II bortföлле, skulle detta betyda att spännvidden mellan dyrortsgrupperna ytterligare minskades. Den skulle då sjunka till 8 procent, och endast 3 dyrortsgrupper skulle kvarstå, nämligen 3, 4 och 5.

En sådan reducering av dyrortsgrupperna borde vara nästa steg för att som slutmål avskaffa hela dyrortsgrupperingen.

Med stöd av vad ovan sagts hemställles,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag om att ortsgrupp II från den 1 januari 1957 uppflyttas till ortsgrupp III.

Stockholm den 26 januari 1956

Anton Norling

Gunnar Öhman